

FRANTIŠEK

JORGE MARIO BERGOGLIO

Pokora, cesta k Bohu

DÓROTĚOS Z GAZY

O obviňování sebe sama

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <http://www.paulinky.cz/obchod/E-knihy/>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky
www.paulinky.cz

FRANTIŠEK
JORGE MARIO BERGOGLIO

***Pokora,
cesta k Bohu***

DÓROTHEOS Z GAZY
O obviňování sebe sama

© Editorial Claretiana, 2005
Lima 1360 – C1138ACD Buenos Aires

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2013
Petrská 9, 110 00 PRAHA 1
Tel.: 222 311 206
E-mail: paulinky@paulinky.cz www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-095-4 (Tištěná kniha)

ISBN 978-80-7450-283-5 (PDF)

ISBN 978-80-7450-284-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7450-285-9 (Mobipocket)

Předmluva

k českému vydání

Právem si můžeme položit otázku, jaký význam mají dnes pro nás myšlenky Dórothea z Gazy o obviňování sebe sama a co přináší úvod, který k nim napsal někdejší kardinál Jorge Mario Bergoglio, současný papež František. Otec Jorge Mario jako rektor jezuitského kolegia doporučil tuto starobylou duchovní praxi nejprve mladým řeholníkům a zhruba o dvacet let později – již jako arcibiskup – ji opět připomněl všem kněžím, řeholníkům a angažovaným laikům diecéze Buenos Aires.

Jak diecézní synoda v životě místní církve, tak i řeholní formace v životě jednotlivce je v jistém smyslu startovací čarou,

která předznamenává nový začátek. Podobnou startovací čarou v životě celé církve je i začátek nového pontifikátu. Výběr z textů, v nichž Dórotheos z Gazy objasňuje význam duchovní praxe obviňování sebe sama, nám dává nahlédnout, v jakém duchu se nesou začátky otce Bergoglia, jenž je nyní novým papežem Františkem. Nepředkládá nejnovější ideje či projekty, ale odkazuje nás k víc než patnáct století starému duchovnímu dědictví pouštních otců, kterým je umění hluboké pokory. Cesta ke zlepšení vzájemných vztahů, po němž vždy touží každé společenství – řeholní, rodinné, farní, diecézní i společenství celé církve –, nevede přes neúprosné kárání těch druhých, ale pouze přes pokorné uznávání své vlastní nedokonalosti.

Prolog

Při otevření arcidiecézní synody¹ jsem požádal, abychom ji prožívali v duchu modlitby – ať se za ni modlíme a v duchu pokání spolu s modlitbou přinášíme Pánu i nějaké sebezapření. Navrhoval jsem, aby tímto sebezapřením byla snaha nemluvit jeden o druhém špatně. Domnívám se, že to každého z nás něco stojí, a proto je to podle mne dobrá oběť.

Pomlouvání škodí duchu jednoty církve. Svatý Augustin tuto skutečnost vyjádřil slovy: „Někteří lidé soudí unáhleň, osočují, pomlouvají a kritizují. Jsou

1 Synoda arcidiecéze Buenos Aires (Asamblea arquidiocesana) se konala v roce 2005.

zaměstnání domněnkami o tom, co nevidí, a rozšiřováním toho, o čem nemají ani ponětí“ (*Kázání*, 47). Kritizování nás vede k tomu, že se zaměřujeme na nedostatky a chyby druhých, a tak se považujeme za lepší. O tomto postoji svědčí i farizeova modlitba v chrámu (srov. Lk 18,11-12) a sám Ježíš nás varoval, abychom se nesoústředili na třísku v oku druhého, když nevidíme trám ve vlastním oku.

Mluvíme-li o druhých špatně, ubližujeme tím celé církvi, neboť nezůstáváme u pouhých komentářů, ale jsme také agresivní (alespoň ve svém srdci). Svátý Augustin nazývá kritika „nenapravitelným člověkem“. „Nenapravitelnými lidmi jsou ti, kteří nevěnují pozornost svým vlastním hříchům a zaměřují se na hříchy druhých. Nehledají, co by se mělo změnit, nýbrž to, do čeho by se mohli zakousnout. A jelikož nemohou omluvit sami sebe, jsou vždy připraveni obviňovat druhé!“ (*Kázání*, 19).